

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **CZ STAVEBNÍ HOLDING, a. s.**, IČO: 25917773
sídlem Kostelecká 879/59, Praha 9
zastoupena advokátkou Mgr. Hanou Erbsovou
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. 19272/24/5300-22442-710990,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora vymezeného napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 8988069/19/2009-52523-109623, č. j. 8988197/19/2009-52523-109623, a č. j. 8988477/19/2009-52523-109623, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (DPH) a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně za měsíce říjen, listopad a prosinec 2015. DPH byla vztažena k prodeji pozemků přilehlých k daňovou povinností zatíženým pozemkům a stavbám rodinných domů.
2. Předmětné pozemky, k nimž byla doměřena DPH, byly žalobcem prodány jakožto investiční pozemky, tj. osvobozené od DPH. To bylo správcem daně a posléze žalovaným rozporováno. Dle nich byly naopak předmětné přilehlé pozemky tak úzce spojeny s dodáním rodinných domů, že na obě uvedená plnění bylo třeba hledět jako na jediné plnění, tj. v obou případech měla být uplatněna DPH v první snížené sazbě 15 %, a to namísto 15 % u prodeje pozemků se stavbami rodinných domů a 0 % u prodeje předmětných přilehlých pozemků.
3. Ve věci již jednou rozhodoval zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9 Af 8/2021-106, kterým zrušil dřívější rozhodnutí žalovaného v rozsahu nynějšího předmětu řízení. Zdejší soud tehdy napadené rozhodnutí v tomto rozsahu zrušil s poukazem, že zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), ve znění od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 nevyklučoval *a priori* možnost osvobození pozemků tvořících funkční celek se stavbou pevně spojenou se zemí, a uložil žalovanému, aby v dané věci vyhodnotil, zda se v této věci jednalo o dvě samostatná plnění pozemků tvořících funkční celek, nebo o jedno plnění ve smyslu doktríny hlavního a vedlejšího plnění ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2022, č. j. 7 Afs 374/2021-36.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v celém svém rozsahu za nesprávné a nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky žalovaným, v důsledku čehož mělo dojít k nesprávnému zjištění a stanovení výše daně, což dle žalobce představuje zásah do jeho vlastnického práva.
5. Žalobce konkrétně tvrdí, že napadené rozhodnutí – stejně jako mu předcházející dodatečné platební výměry – neodpovídají znění ZDPH, který neupravuje posuzování zdanitelných plnění podle doktríny hlavního a vedlejšího plnění. což dle žalobce žalovaný nerozporuje, protože v napadeném rozhodnutí opakovaně uvádí, že se při právním posouzení musel opřít přímo a pouze o relevantní judikaturu Soudního dvora EU. V tom žalobce shledává porušení principu zákonnosti, a tudíž i vybočení z mezí čl. 1 odst. 2 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce je dle § 4 odst. 2 písm. a) ZDPH třeba považovat v běžných podmínkách každé dodání zboží za samostatné plnění. Tímto neměla žalobci vyplýnout

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v rozhodném období žádná povinnost vyhodnotit, které z uvedených plnění bylo svého charakteru hlavní a které vedlejší a následně všechna vedlejší plnění podrobit totožnému daňovému režimu jako plnění hlavní.

6. Žalobce neshledává, že lze dovodit aplikovatelnost doktríny hlavního a vedlejšího plnění v českém právním řádu pouze na základě Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“) a judikatury Soudního dvora EU, protože takovým postupem by došlo k porušení zákazu přímého účinku směrnice, jelikož se stát nemůže dovolávat evropské legislativy nemající přímý účinek v členských státech vůči jednotlivci a ukládat na jejím základě povinnosti, které nevyplývají z vnitrostátního práva. Dle žalobce rovněž směrnice o DPH pracuje s širším pojmem hmotný majetek oproti užší definici zboží dle § 4 odst. 2 písm. a) ZDPH, tj. dle směrnice o DPH je dán větší prostor pro aplikaci principu hlavního a vedlejšího plnění než dle ZDPH, který spojuje dodání zboží s každou jednotlivou hmotnou věcí.
7. Žalobce v dané věci neshledává ani prostor pro aplikaci nepřímého účinku směrnice o DPH, protože takový postup by byl možný pouze tehdy, pokud vnitrostátní předpis je způsobilý k výkladu dle směrnice, nemůže jít proto o dovození nepřímého účinku *contra legem* a tuto argumentaci podpořil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, a ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155. Žalobce považuje napadené rozhodnutí rovněž za rozporné s principem právní jistoty dle závěrů formulovaných Ústavním soudem v nálezu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, a v rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-144/14 ze dne 9. 7. 2015.
8. Žalobce dále považuje dodání rodinných domů i předmětných pozemků za samostatná plnění z věcného hlediska. Dle žalobce nebyla koupě rodinného domu podmíněna koupí přílehlého předmětného pozemku, ani naopak, a rodinné domy je možné plnohodnotně využívat i bez předmětných pozemků. Dle žalobce byly uvedené pozemky proto pořizovány výlučně s vidinou jejich možného budoucího samostatného využití. Žalovaný v této souvislosti dle žalobce nepřiměřeně posuzuje stav v roce 2015 s několikaletým odstupem dle následného užívání, které nebyl žalobce nijak s to ovlivnit. Dle žalobce měl žalovaný vycházet výlučně ze situace panující v době uskutečnění zdanitelného plnění.
9. Na základě výše uvedeného navrhl žalobce napadené rozhodnutí včetně dodatečných platebních výměrů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, včetně přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a další související vyjádření

10. Žalovaný se neztotožnil s žalobcovou interpretací aplikovatelnosti doktríny hlavního a vedlejšího plnění. Dle žalovaného vyplývá ze směrnice o DPH i ZDPH shodně, že každé poskytované plnění je běžně třeba považovat za samostatné, s výjimkou toho, jde-li o umělé rozložení jednoho plnění na vícero plnění majících shodný hospodářský účel ale rozdílný daňový režim. To žalovaný dovozuje i ve zde řešené věci, protože již v roce 2015 byla v ZDPH obsažena právní úprava funkčního celku ve vztahu k pozemku přílehlému ke stavbě dle § 48 odst. 3 ZDPH. Jelikož v daném období nebylo možné pouze na základě toho určit, zda takový pozemek má či nemá být podroben daňové povinnosti či osvobozen od DPH, bylo uvedené ustanovení vyloženo ve světle unijní doktríny hlavního a vedlejšího

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

plnění, dle čehož bylo dospěno k závěru, že je na místě dodání uvedených pozemků podrobit DPH. Žalovaný je proto přesvědčen, že byl oprávněn v této věci aplikovat princip hlavního a vedlejšího plnění v rámci eurokonformního výkladu aplikovatelných ustanovení ZDPH, byť samotný princip hlavního a vedlejšího plnění dovodil z ustálené judikatury Soudního dvora EU, jelikož ZDPH uvedený princip blíže nerozpracovává.

11. K žalobcem namítanému nesprávnému věcnému posouzení žalovaný uvedl, že na základě dokumentace územního i stavebního řízení a smluv k převodům pozemků vyplývá, že předmětné pozemky byly od počátku zamýšleny ke společnému užívání s přiléhajícími rodinnými domy, konkrétně jako zahrady a přístupy k rodinným domům. Tomu rovněž dle žalovaného odpovídá aktuální způsob využívání těchto pozemků, které jsou využívány jako oddechové a relaxační zóny přiléhající k pozemku se stavbou rodinného domu. To žalovaný považuje za potvrzení svého již dříve učiněného závěru, tj. že předmětné pozemky sloužily od začátku totožnému hospodářskému účelu jako dodané rodinné domy, a nejednalo se proto o pozemky pořizované pro investiční účely. Dle žalovaného žalobce dosud v řízení ničím nedoložil opak, a uvedenému závěru i nasvědčuje významné navýšení ceny za m² v případě předmětných pozemků u nichž žalobce uplatňoval osvobození od DPH oproti dodaným pozemkům s rodinnými domy zatíženým DPH ve výši 15 %.
12. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. Žalobce se v replice neztotožnil s interpretací žalovaného, že ZDPH již v roce 2015 obsahoval legální definici pojmu pozemek přiléhající ke stavbě. Dle žalobce uvedená definice byla vytvořena výhradně pro účely uplatnění první snížené sazby DPH při dodávání určitých nemovitých věcí, ne jako všeobsažná definice pojmu analogická k využití pojmu směrnici o DPH. Pokud by měl český zákonodárce v úmyslu zakotvit v ZDPH uvedenou legální definici, pak se dle žalobce neměl odchýlit od zaběhnuté terminologie ve směrnici o DPH tím, že zavedl do ZDPH pojem pozemku tvořícího se stavbou funkční celek, čímž vytvořil českou právní úpravu pro její adresáty nesrozumitelnou. Dále žalobce zopakoval nosné argumenty žaloby ohledně aplikovatelnosti doktríny hlavního a vedlejšího plnění v režimu ZDPH a uvedl, že dále setrvává na původním žalobním návrhu.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
16. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

17. Žalobce uvádí dvě žalobní námitky, jednak že ZDPH neupravuje posouzení více plnění jako jedno plnění dle doktríny hlavního a vedlejšího plnění, žalovaný tudíž měl v této věci postupovat v rozporu se zásadou zákonnosti, jednak tvrdí, že se věcně jednalo o samostatná plnění, přičemž žalovaný zpětně hodnotí optikou současné situace v době vydání napadeného rozhodnutí stav k okamžiku vzniku zdanitelného plnění.
18. Žalobci lze přisvědčit (a ostatně to ani nezpochybňuje žalovaný), že ZDPH skutečně komplexně neupravuje zdanění vícero plnění jako plnění jediného dle doktríny hlavního a vedlejšího plnění, žalobce se ovšem mylí, pokud uvedené považuje za *novum* absentující v českém právním řádu. Ustanovení § 47 odst. 1 ZDPH ve znění do 31. 12. 2015 obsahovalo základní sazbu a dále první a druhou sníženou sazbu DPH, tj. při započtení plnění osvobozených od DPH dle § 51 odst. 1 ZDP existovaly v rozhodném období celkem 4 různé daňové režimy pro různé typy zboží a služeb. ZDPH ovšem neobsahoval zcela konkrétní kazuistický výčet jednoznačně určující, do jakého režimu každé jednotlivě vymezené zboží či služba spadá (v kontextu této věci, do jakého režimu spadají zde řešené pozemky ve smyslu jedinečných parcel).
19. V této souvislosti soud podotýká, že mimo jiné v rámci daňového řízení platí zásada zákazu zneužití práva. Pod zneužitím práva je si lze představit situaci, kdy určité formálně právními předpisy dovolené jednání je učiněno v rozporu se smyslem a účelem právního předpisu, a tudíž se k němu nepřihlíží. Tato pro daňové řízení dříve nepsaná zásada byla s účinností od 1. 4. 2019 zakotvena do § 8 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. nyní se jedná již o psanou právní zásadu. Tato právní zásada je nicméně na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, aplikovatelná jako nepsaná právní zásada i na jednání mající základ před jejím výslovným zakotvením do daňového řádu.
20. Doktrína hlavního a vedlejšího plnění – vyplývající mimo jiné z rozsudků Soudního dvora EU uvedených žalobcem i žalovaným – je součástí konstantní judikatury českých správních soudů, srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2010, č. j. 2 Afs 6/2009-64, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 Afs 22/2012-53, ze dne 14. 10. 2011, č. j. 5 Afs 3/2011-102, ze dne 26. 9. 2019, č. j. 8 Afs 265/2017-55, ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Afs 96/2013-111, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 11 Af 54/2012-46. Zevrubná rekapitulace těchto rozsudků je nadbytečná, postačí shrnout, že podstatou všech těchto rozsudků je, že je-li určité plnění tvořeno větší množstvím dílčích plnění, u nichž je ovšem dána úzká hospodářská souvislost, či uvedená plnění byla rovnou uměle rozdělena (v takovém případě by se jednalo o výše zmíněný případ zneužití práva), sdílí taková plnění shodný daňový režim dle toho, které z dílčích plnění mělo povahu hlavního plnění. Soud přitom nevidí důvod pro odklon od této konstantní judikatury. S možností posoudit zde řešená plnění jako plnění jedině ostatně kalkuloval rovněž zdejší soud v předcházejícím kasačním rozsudku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9 Af 8/2021-106, vydaným v této věci.
21. Na výše uvedeném posouzení nic nemění žalobcem citovaná judikatura. Ta se sice věnuje mezím přímého účinku evropských směrnic za situace, kdy vnitrostátní právo některé ve směrnicích zamýšlené instituty neupravuje či je upravuje nedokonale, uvedená soudní rozhodnutí se ovšem netýkají otázky aplikovatelnosti doktríny hlavního a vedlejšího plnění při uplatňování DPH. Doktríně hlavního a vedlejšího plnění se naopak věnuje shora uvedená judikatura, která její aplikovatelnost v českém právním řádu výslovně připouští.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

22. Žalobcová úvaha, že § 48 odst. 3 ZDPH ve znění do 31. 12. 2015 definuje „pozemek ve funkčním celku se stavbou pevně spojenou se zemí“ se normativně odchyľuje od pojmu „pozemku přiléhajícího ke stavbě“ dle čl. 12 odst. 2 směrnice o DPH, rovněž není správná. Definice pozemku ve funkčním celku byla do ZDPH zakotvena čl. I bodem 28. zákona č. 360/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V důvodové zprávě k tomuto zákonu se uvádí [zvýrazněno provedeno soudem] „V písm. c) je nově, v souladu s novým občanským zákoníkem, bez věcné změny, definována stavba, která byla podle dosavadních předpisů příslušenstvím bytového nebo rodinného domu. Tato stavba je nově definována za pomoci definice pozemku, který tvoří funkční celek se stavbou spojenou se zemí pevným základem. Pozemek, který tvoří funkční celek se stavbou pevně spojenou se zemí plní roli **přiléhajícího pozemku**. Jedná se o zastavěný pozemek, **přiléhající ke stavbě**. U tohoto pozemku se vždy uplatní stejná sazba daně jako u stavby, se kterou tento pozemek tvoří funkční celek. [...] Stavbou, která slouží k využití stavby bytového domu nebo rodinného domu a je zřízena na pozemku, který s touto stavbou tvoří funkční celek je například oplocení, studna, garáž...(to, co bylo „příslušenstvím“ bytového domu nebo rodinného domu). Funkční celek se stavbou netvoří inženýrská síť, která je ve vlastnictví jiné osoby než vlastníka pozemku.“. Z uvedeného vyplývá, že změna ZDPH jednak vyvstala z odlišné terminologie zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník oproti zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, jednak byť normativní text ZDPH a směrnice od DPH nevyužívá totožně znějící definici, normativní obsah obou definic je totožný (tj. že se jedná o pozemek úzce související s dodávanou stavbou), a toto bylo legislativním záměrem (ostatně důvodová zpráva sama hovoří o přiléhajících pozemcích). Uvedené vyplývá jednoznačně z textu ZDPH i směrnice o DPH a nelze proto hovořit o jakékoliv nesrozumitelnosti právní úpravy pro adresáty.
23. Žalobcův závěr, že žalovaný postupoval nezákonně, když aplikoval výše uvedenou doktrínu hlavního a vedlejšího plnění na zde řešenou věc, je tudíž nesprávný. V postupu žalovaného nelze spatřovat přímou aplikaci směrnice o DPH v neprospěch žalobce. Toliko vzhledem k formulaci předmětného ustanovení ZDPH, které nutně vyžaduje svou interpretaci, jeví se adekvátní, aby taková interpretace byla eurokonformní v kontextu směrnice o DPH a existující judikatury Soudního dvora EU.
24. Žalobce dále zpochybňuje skutková zjištění, ke kterým žalovaný přistoupil, tj. dle žalobce mezi pozemky s rodinnými domky a předmětnými pozemky nebyla dána úzká souvislost, protože fakticky uvedené pozemky lze užívat samostatně, a při jejich koupi nebylo společné pořízení podmínkou koupě rodinného domu, pozemky tudíž byly kupujícími pořízeny s úmyslem případných budoucích investic. Žalovaný by dle žalobce měl vycházet ze situace při uskutečnění zdanitelného plnění, a neposuzovat tehdejší situaci optikou dnešního faktického užívání uvedených pozemků.
25. Žalovanému bylo v předcházejícím řízení u zdejšího soudu závazně uloženo, aby postavil najisto skutkový stav, zda pozemky s rodinnými domy souvisí. Žalovaný se uvedeným obsáhle zabývá na str. 8 až 20 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že mezi prodejem rodinných domů a předmětných pozemků existuje dostatečně úzká vazba. Tento závěr žalovaný dovozuje na základě místního šetření provedeného v lokalitě daných pozemků, dále pak zejména ze znění dostupných kupních smluv, dokumentace pro účely stavebního řízení a stavebních povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26. Z uvedených materiálů, jež jsou dostupné ve správním spise, vyplývá ucelený závěr, že předmětné pozemky byly od počátku zamýšleny jako zahrady sloužící k odpočinkovým a rekreačním aktivitám vlastníků žalobcem dodávaných rodinných domů, čemuž ostatně odpovídá i současný způsob užívání daných pozemků. Žalovaný přitom neposuzuje tehdejší situaci optikou dnešního faktického stavu – pochybnosti o řádném postupu žalobce byly zavdány již v průběhu daňové kontroly zahájené 21. 11. 2018, aktuálně provedené místní šetření proto pouze potvrzuje, že byl správný závěr správce daně a žalovaného o nerealističnosti případného investičního využití daných pozemků, tj. jejich prodej jako investičních pozemků byl pouze snahou o daňovou optimalizaci. Tento závěr dále dokládá zdánlivě nelogická cenová politika žalobce, který prodával předmětné pozemky (fakticky zahrady) za ceny v m² převyšující cenu dodávaných stavebních parcel (viz body 50 a 51 napadeného rozhodnutí).
27. Žalobce tato skutková zjištění žalovaného ovšem zpochybňuje pouze úvahou, že předmětné pozemky nejsou nutné pro plnohodnotné užívání rodinných domů. Tak tomu sice může u určitých pozemků dle místní situace skutečně být, nelze ovšem pominout, že opačný případ, tj. užívání předmětných pozemků bez závislosti na rodinných domech, nebyl žalobcem kvalifikovaně tvrzen, natožpak prokázán. Čili na jedné straně leží obsáhlá a podrobně argumentovaná úvaha žalovaného, že dané pozemky a rodinné domy nejsou užívány odděleně, a proto spolu logicky věcně souvisí, oproti čemuž žalobce fakty podloženou úvahu nenabízí ani nezpochybňuje skutečnosti, na jejichž základě žalovaný formuloval svá skutková zjištění.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.